

have, møder man først det Spørgsmaal, der ogsaa hos det andet Thing spillede en vis Rolle, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt Foranstaltningerne ganske paa samme Maade skulle udvides til at gjælde for Landet som i Kjøbstæderne. Med Hensyn til denne Sag er det jo selvfølgelig Ingens Mening, det jeg veed, at der principielt bør gjælde Andet paa Landet end i Kjøbstæderne; det maa jo være ligesaa strafværdigt paa det ene Sted at forfalste som paa det andet, og det er ligesaa farligt for Folks Sundhed eller deres Pengepung paa det ene Sted som paa det andet. Naar derfor Lovforslaget ikke oprindelig stillede Land og Kjøbstad lige i den Henseende og heller ikke gjør det nu, er det væsentlig kun begrundet i den Betragtning, at det er praktisk umuligt at gennemføre en lignende Kontrol paa Landet som i Kjøbstæderne, eller i alle Tilfælde, om det ikke er ligesom umuligt, at det da vil kræve saa betydelige Opoffelser, navnlig i pekuniær Henseende, at man ikke troede at kunne gennemføre det. Derfor er det, at Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger, gjør en Forskjel, og den Forskjel, det gjør, bestaar navnlig deri, at det for Kjøbstædernes Bedkommende gjøres Politiet til Pligt jevnlig at foretage Underjøgelse af disse i § 1 omtalte Artikler, hvormod man har ment, at det ikke vilde kunne nytte at forekrive for Landets Bedkommende, at Politiet jevnlig skal anfille Underjøgelse af disse Artikler, da det vilde være en Opgave, Politiet ikke kunde overkomme. Det er paa ingen Maade Meningen med Lovforslaget og ligger heller ikke i dets Ord, at Politiet udenfor Kjøbstæderne Intet skal gjøre for at undersøge de omtalte Levnetsmidler eller andre Levnetsmidler. Det er ikke Meningen, at Politiet der ingen Virksomhed skal udfolde for at ramme Bæreforsalfkninger i det Hele. Ivertimod, det er Lovforslagets Mening, at Politiet skal gjøre det og vedblive at gjøre det paa samme Maade, som det nu er Politikets Pligt at gjøre det; men Forskjellen ligger kun deri, at man har ment, at den jevnlige, den stadige Underjøgelse af disse Artikler kunde man ikke gennemføre paa Landet paa samme Maade som i Kjøbstæderne. Dermed hænger en anden Ting sammen, nemlig den Maade, hvorpaa man har stillet Spørgsmaalet om Medhjælpen i § 2. Medens der for Kjøbstædernes Bedkommende, naar de have en vis Størrelse, og det som Følge deraf maa antages, at der er et vist større Antal af Udsalgssteder af alle Slags, som der jo altid vil være flere af i en noget folkerig By, skulde være fast antagne Mænd med det Hver at anfille disse Underjøgelse, saa er det ikke Lovforslagets Mening, saaledes som det nu foreligger, at der skulde være lignende, fast ansatte Mænd paa Landet. Det var ganske vist Gjenstand for Forhandlinger i Udvalget i Landstinget, og jeg gjorde navnlig Udvalgets Medlemmer opmærksomme paa, at,

naar man vilde forsøge paa at gennemføre en lignende omfattende og hyppig Kontrol med disse Levnetsmidler paa Landet som den, der skulde finde Sted i Kjøbstæderne, hvad jeg saa mit Standpunkt naturligvis kun kunde anse for ønskeligt, maatte man ogsaa udstyre Landpolitiet med en tilsvarende Medhjælp som den, Kjøbstadpolitiet har, saa maatte man ogsaa drage Omjorg for, at der kunde ansattes Mænd, der stode i nogenlunde Forhold til Befolkningens Antal for Landets Bedkommende, ligesom for Kjøbstædernes, og det saa meget mere, som disse Underjøgelses Anstillelse paa Landet jo vilde kræve forholdsvis meget mere Tid og Uleilighed paa Grund af de lange Afstande. Medens en Mand paa en Formiddag vil kunne løbe de fleste Udsalgssteder af en vis Bestaffenhed igjennem i en Kjøbstad, kan han naturligvis ingenlunde paa en Formiddag besøge alle Landhøtere i en udstrakt Landjurisdiktion. Udvalget mente imidlertid ikke at turde gaa dertil; man mente ikke at turde gaa saa vidt, at bebyrde det Offentlige med saadanne Afgifter, og derfor er Lovforslaget saaledes affattet, at der for de mindre Kjøbstæders Bedkommende saavel som for Landjurisdiktionernes ikke er indrømmet Afgang til en vis, fast, stadig Medhjælp for at foretage disse Forretninger, men kun indrømmet Politimesteren, naar han anser Saadant fornødent, i hvert enkelt Tilfælde at kunne antage og lønne en Medhjælp. Med disse Ord har man ikke tænkt paa, at det skulde være en stadig Medhjælp, at det skulde være fast ansatte Folk, der skulde betragte dette. Hver i det Hele som deres egentlige Bestæftigelse og derfor ogsaa Lønnes saaledes, som den Mand maa lønnes, der skal leve deraf; men man har kun ment, at Politimesteren skulde i hvert Tilfælde, naar han mente det nødvendigt, antage en Mand og betale ham et Honorar i hvert enkelt Tilfælde. Det er det Lovforslaget gaar ud paa, og deri ligger altsaa Forskjellen mellem Kjøbstad og Land, en Forskjel, der, som bemærket, kun hviler paa Hensynet til, hvad der er praktisk, udførligt, praktisk muligt, og hvad det kan antages, at man vil faae Repræsentationen i det Hele til at offere i pekuniær Henseende paa denne Sag, eller til at paalægge Kommunerne at offere derfor. — Der har dernæst, saavel i dette Thing, som i det andet, været talt en hel Del angaaende det Spørgsmaal, hvilke Artikler, der burde medtages i § 1, altsaa nævnes som Gjenstande for det jevnlige Efterfyn. Jeg skal her først gjøre den Bemærkning, at det selvfølgelig er en Misforstaaelse, naar man mener, at de ikke nævnte Artikler intet Efterfyn skulle underkastes; det er ikke Tanken; de skulle underkastes lige som hidtil Tilfyn, naar Tid og Leilighed er dertil. Men nu er Spørgsmaalet, hvilke Artikler der skal fremhæves. Der har det været min Opfattelse, at man maatte